

Tarto kihelkuna kaddonu kerriko oppetaja

Karl Heinrich Gehewe

wiimse ellopäiwa suwwel 1856. Saksamaal.

Tarto kihelkuna rahwas leinawa parhilla weel omma kallist oppetajat Gehewe, ke Mai kuul 1856 Saksamale läts terwuse, lättet otõma, kost temma hennele loot abbi sawat ütte tõbbe wasta, mes tedda jo mõnnilõrd haigewote päle olli mahhapandnu. Kui temmal se nõuw olli wõdetu, sedda reisi ettewõtta nink temma foggodus sedda kuulda sai, sīs palsiwa kül mõnne hä sõbra wasta nink ütliwa: „Ärge minge, armas oppetaja, wõderale male ärrakoolma; meie tahhame teid armoga nink hõlega kottun põetada nink kui Jummal teid ärrawõitap ausaste mahhamatta! Wäga halle olles, kui meie teid ennamb nätta es saas!“ Ehl kül oppetajal armas olli, neid sõnnu kuulda; sīski temma jäije omma nõwwo päle saisma nink kostise: „Laske mul minna, sõbra, kohhe Jummal minno kutsup, ke sedda lotust mo sõame sīsse om gandnu, et ma wõderal maal terwes sa nink terwest

säält taggasitule.“ Kui temma omman kerrikun pär-
ramest lõrda juttust üttel nink armosõnnuga omma
armsat foggodust jummalaga jät, sīs es olle kül
ütteinustke kerrikun, kelle silma es olles zilknu nink
ke es olles süddamest Jummalat pallelnu, neide kallist
hengekarjust omma hõle nink kaitsemise alla wõtta nink
jälle terwest neide kesete taggasijuhhatada. Ent Jum-
mala nõuw ei olle meie nõuw nink temma tahtmine
ei olle meie tahtmine. Gehewe es tulle taggasi enge
jät omma kerrikut lāsjas pärra. Mitte ütfinda temma
omma foggodus, enge ka wõdera foggoduse innemise,
kea sīn Tartun temma kerrikun omma olnu nink
temma oppust kuuldu, peijewa tedda kallis nink
mälletawa tedda sõameliko armoga. Sepärrast ar-
wame, et ligil, kea kalendrit luggewa, hämeel saap
ollemä, kui neil sīn lühhidelt teedmist antas, märatse
temma wiimse ellopäiwa omma olnu, nink lasseme
ütte kirja, mes temma lästprowwa Tarto kõstrile
Luigile Saksakele om kirjutanu, Mäkelde ümbrepantu
sīn kalendrin ärratrütkida. Sefamma kirri kälup
nidade:

Katkenhõweni mõisan Labiawi
lina lähükeseu Preisimaal 5.
Aug. 1856.

Minno armas Luif!

Mul ei olle iks weel wõimalik olnu teile kirjutada
nink nihaste teile kui meie armsale foggodusele teedmist
anda minno armsa perremehhe pärramestist ellotundest
nink wiimsest rahhopaigast. Dõsast ma olli ütewärki
reisi pääl, õsast ni haige, et ma hädda pärrast ennege
harwaste ommile latfile jõudse kirju sata. Oh, armas
Luif, minno ellosõrd om üllirasse nink minno murre-
päiwa ei tahha otsalõppe, kui Jummal ei wõtta
minno päle armo heita, ni kui ta seniajani mo ello
cal immetaolifult mo päle om armo heitnu!

Kui ma pärramest lõrda teile kirjuti, sīs jo olli